

POVAHA BERÁNKA

GEORGE HERRIG

(Harrachov, září 2007)

Chvála Pánu. Je mi velkým požehnáním, že mohu být s vámi na této konferenci. Nejen proto, že jsem rád s Božím lidem, ale hlavně proto, co Bůh dělá v našem středu. Věřím, že Bůh jedná skrze svůj lid po celé tváři země, aby nás přivedl do své jednoty. Různé části církve se vždycky snažily nějak sjednotit, ale jediné, k čemu došly, je ekumenické hnutí. Avšak Bůh nevěří v ekumenismus. Nemohu být jedno s vámi, pokud se nejprve nesjednotím s Bohem. Nemohu vás milovat dřív, než si zamiluji Boha celým svým srdcem. A tak věřím, že Bůh činí v tuto hodinu něco, co nás přivádí do Jeho jednoty.

Nejprve bych vám všem rád poděkoval za vaše modlitby. Mnozí z vás se už po léta modlíte za moje klouby, a vůbec za můj fyzický stav. Chtěl bych vydat svědectví o Boží věrnosti. V lednu tomu bude pět let, kdy jsem byl poprvé zasažen touto nemocí, artrózou. Jsem poctěn a také pokořen mírou modliteb, které byly vysílány k nebi v můj prospěch. Zvlášť si pamatuji, když se za mě bratří modlili zhruba před třemi lety na Jamajce, a já jsem začal věřit, že mě Bůh opravdu uzdraví. Také bych chtěl poděkovat Bohu za tu nemoc, protože skrze ni dopustil, abych mohl odejít z práce. Ne že bych si to sám přál, ale nemoc mi bránila vykonávat práci, kterou jsem dělal předchozích 33 let. A tak zjišťuji, že slovo, které říká, že všechny věci napomáhají k dobrému těm, kdo milují Boha¹, platí a přináší opravdu v Bohu bohatství a poklady. Přál bych to někomu? Ne. Ale na druhou stranu, přál bych si, abych neprošel tím, čím jsem prošel? Také bych řekl ne. Protože vím, že Bůh skrze to všechno mluvil a naučil mě spoustu věcí. Někdy, když jste celý život zdraví, nejste schopni porozumět, čím lidé procházejí. Od doby, co jsem onemocněl, jsem začal být mnohem citlivější, uvědomoval jsem si bolesti ostatních lidí a měl jsem s nimi soucit. Tlačil jsem se v tom období navzdory nemoci dál v Bohu.

---

¹ Římanům 8:28 – „Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou.“

Letos v lednu na Jamajce se za mě bratří znovu modlili a přišlo slovo: „Bůh tě zcela jistě už uzdravil.“ Někdy po letech zkušeností a chůze s Bohem říkáte: „Ano, věřím Bohu“ – ale cítil jsem se přitom podobně jako otec posedlého chlapce, když říkal: „Pane, věřím, pomoz mojí nedověře!“² Ale od ledna, během celého uplynulého období, jsem viděl, že příznaky nemoci v mých kloubech ustoupily a neměly nadě mnou takovou moc. Najednou jsem dělal věci, které jsem už pět let nebyl schopen udělat. A jak čas plynul, žasl jsem: „Bože, Ty jsi mě vskutku uzdravil!“ Když se přiblížil čas této konference, problémy se najednou vrátily. Z vlastní zkušenosti i svědectví ostatních vím, že na nás d'ábel neustále zkouší své triky. Věděl jsem, že Bůh má důvod, proč mám na konferenci jet, a že se mě d'ábel snaží odradit. Ještě první dva dny konference jsem měl oteklé ruce, v noci potíže, ale poslední tři dny jsou příznaky pryč. Když bylo kázáno slovo a Bůh jednal v našem středu, viděl jsem Boží věrnost. Halelujah. Byl jsem vděčný za hnutí Božího Ducha včerejšího večera a za to, že jsme schopni věřit Bohu, že skrze svoji krev je mocen nás uzdravit. Chci, abyste se se mnou radovali. Chci děkovat Bohu. Chci Mu děkovat za Jeho dobrotu. Nejenom vůči mně, ale vůči vám všem. Ať máme ve svém středu jakékoliv potřeby, Bůh je schopen je podle svého bohatství a slávy naplnit.

Bůh během tohoto týdne jednal určitým směrem. Věřím, že připravuje svůj lid na temnotu, která přichází na zemi. Vyučuje nás, jak chodit ve spravedlnosti, abychom v tomto čase byli vskutku Božím lidem.

Chci vám říct pár věcí, které se staly během několika posledních měsíců, a rád bych se s vámi podělil o sen, který mi Pán dal. Věřím, že k nám bude Bůh mluvit a zjeví nám, co pro nás má.

Myslím, že to bylo před dvěma, třemi dny, kdy bratr Burt sloužil během chval a začal mluvit o okolnostech a situacích uprostřed Těla na tomto místě. Mluvil o vztazích mezi manžely, napětích a různých tlacích mezi bratry a sestrami, mezi manžely a manželkami v rodinných situacích. Skoro jsem si myslel, že řekne to, co Bůh dal na srdce mě. Amen. Víte, všichni musíme jednat se vztahy. Doma i v církvi. Víme, že stojíme proti nepříteli, který se jmenuje žalobník bratří. Dábel se nás neustále snaží rozdělit. Jediné, co k tomu můžu dodat, je, že vím, že s tím v našem shromáždění také bojujeme. Také vím, že jsou další shromáždění a různá

---

² Marek 9:24

jiná místa, kde se potýkají se stejným duchem. Ale chci se s vámi podělit o něco, v čem věřím, že se Bůh dotkl zvláštním způsobem mého srdce.

U nás ve shromáždění jsme trošku zápasili s nedostatečnou mírou jednoty a jednou jsem měl sen. V tom snu jsem se nacházel ve 3. patře domu mého otce.

Než budu pokračovat, musím vám říct něco o domě mého otce. Dům mých rodičů měl skutečně tři patra a uvědomuji si, že mi Bůh během let dával mnoho snů, kde figuroval dům mého otce. A nebyl to jenom dům mého přirozeného otce, ale dům mého duchovního otce. Dům mého otce byl jako stánek rozdělený na první, druhé a třetí patro. To znamená vnější nádvoří, svatyni a svatyni svatých.

Takže v tom snu jsme byli ve třetím patře domu mého otce. Bylo tam shromážděno mnoho bratří. Diskutovali jsme o různých věcech a zdálo se, jako bychom nebyli úplně schopni se shodnout. Povstal mezi námi jeden člověk, který měl konkrétní národní dědictví, a to německé. Někdo, nevím kdo, nám tam všem řekl: „Prosím vás, nesplachujte záchod.“ Přišel jsem na toaletu a naskytl se mi hrozný pohled. Protože někdo řekl, abychom nesplachovali, mísa byla plná. Říkal jsem si: „Ale někdo to přece musí spláchnout!“ A tak jsem spláchl. Ale protože toho bylo tolik, místo aby to zmizelo v odpadu, všechno se vyvalilo a teklo po podlaze. A pak jsem se vzbudil.

Víte, z některého snu se proberete, oklepete se a můžete zase jít spát. Ale nad tímto snem jsem musel chvíli přemýšlet. Už dávno jsem se naučil jednu věc: nikdy si nevykládejte vlastní sny. Proto jsem se o sen podělil s některými bratřími. Jeden bratr mi dal výklad. Řekl mi, že třetí patro znamená Boží církev a že to mluví o stavu církve. Říkal jsem: „Co máme dělat?“ Všichni ti bratři totiž měli stejné předky jako já. Mé příjmení je Herrig – Herr-ig. Můj otec, děd a praděd přišli z Lucemburska. Víte, jaké má Lucembursko motto? Motto Lucemburků zní: Jsme jací jsme a nehodláme se změnit. To je dědictví mých předků z otcovy strany. Rodné jméno mojí matky je Heinz. Moje babička z matčiny strany byla Schmidtová. A tak přestože jsem rodilý Američan, díváte se na plnokrevného Němce. Měl jsem ten sen uprostřed bratří stejného původu a máme problémy se nějak dát do hromady... Říkám bratru, který vyložil sen: „Co máme dělat? Co ten sen říká?“ A on řekl: „Čiň pokání.“ „Činit pokání?“ „Jsi snad Němec, ne?“ „Hmmm...“ Tak jsem nad tím začal přemýšlet,

nad snem a nad svým původem a ptal jsem se: „Bože, jak moc mě to ovlivňuje, aniž si to uvědomuji?“

Jednu neděli jsme šli na shromáždění a měl jsem to pořád na srdci. Vzpomínám si, že během chval jsem se chtěl postavit a činit pokání ze své německosti a vzepřít se národním duchům v Dubuque. Dubuque má zhruba 70 000 obyvatel, z nichž polovina je německého a polovina irského původu. Místu, kde se scházíme a máme shromáždění, se říká „stará německá banka“. Nemluvíme tady snad o Bohu, který chce naučit svůj lid vítězit? Víte, měli jsme úžasné shromáždění uctívání a chvály a stáli jsme proti duchům, protože mnozí z mých bratří v Dubuque pochází ze stejného národního dědictví. Cítil jsem se velmi povzneseně. Víte, že v našich životech jsou takové vrstvy, slupky? Jsou věci na první pohled zjevné a věci, které tak zjevné nejsou. Když Boží Slovo mluví o duši a říká, že hlubina volá k hlubině, znamená to, že ve vaší duši je stejná kapacita, jako je ve vašem duchu. Ani po shromáždění jsem nebyl schopen opustit ten sen.

O pár týdnů později jsme měli shromáždění a Bůh jednal nezvyklým způsobem. Začali jsme zpívat píseň „Nechť je zde láska rozlitá mezi námi, nechť je láska mezi vámi, nechť je láska ve vašich srdcích. Nechť ta láska vymaže národy“. Byly to úžasné chvály. Jedna z mladších sester po chválách povstala a začala se sdílet o tom, co měla na srdci: „Víte, tento týden se stalo něco zvláštního. Uvědomila jsem si, že se mnou Bůh jedná ve vztahu s mým mužem.“ Ne, že by prožívali nějaký zásadní rozpad, ale byly mezi nimi drobné věci, které prostě dráždí jednoho proti druhému. Říkala, že Bůh k ní promluvil skrze knížku, která se jmenovala Cesta na Golgatu. Vyčetla z ní a pochopila, že nemiluje svého muže takovým způsobem, jak Bůh chce, aby ho milovala. Šla tedy za svým mužem a poprosila ho za odpuštění. Manžel se za ni modlil a i on začal činit pokání z nedostatku lásky agapé vůči své ženě. Přečetla nám úryvek z té knížky, kde se psalo, že jsme jako lidé, kteří stojí za žaluziemi. Chválíme Boha, chováme se, jako by bylo všechno v pořádku, přestože tomu tak není.

Jen se toho krátce dotkla a najednou povstala další sestra a říkala: „Víte, mám pocit, že to k nám mluví Bůh.“ Shromáždění ztichlo, a jak jsem tam seděl, připomněl se mi sen o třetím patře a národním duchu. A tak jsem řešil dilema svého dědictví. Stál jsem tam, moje žena se vedle mě modlila a mně přišla myšlenka, určitě byla z Boha: Oženil jsem se

a znám tuto ženu už 34 let. Kolik asi musela za ty roky ustát a snést mého němectví? Víte, mnozí z nás si myslíme, že nejsme tak špatní. Ale já jsem začal přemýšlet nad věcmi, o kterých nevím a které jsou možná pro moji ženu kamenem úrazu. Vzal jsem ji za ruku, naklonil jsem se k ní a řekl jí: „Odpustíš mi, jaký jsem Němec?“ Věřím, že se moje žena nebude zlobit, že to tady říkám na kameru. Ona se ke mně také naklonila a řekla mi: „Odpouštím ti. A odpustíš i ty mně moji německost a irskost?“ Víte, bratří, Bůh byl mezi námi. Nerozumějte tomu tak, že bychom spolu bojovali nebo měli v manželství nějaké zásadní spory, ale padlá přirozenost s tím dědictvím nemůže nic udělat, jenom Kristus je schopen s ním naložit.

Rozhlédl jsem se kolem a viděl jsem, že v tu chvíli Bůh jedná podobně s dalšími páry. Řekl jsem svojí ženě: „Musím jít dopředu a požádat bratří o modlitbu.“ Vstal jsem a řekl: „Bratří, chci, abyste se za mě modlili. Bůh ke mně mluví o mém národním dědictví a já z toho chci činit pokání a chci, abyste se za mě modlili a vzkládali na mě ruce.“ Udělali to a bylo to požehnání. Jeden bratr se začal modlit: „Pane, nemodlíme se jenom za George, modlíme se za každého z nás. Všichni máme stejnou nemoc a potřebujeme vysvobození.“ Byla to úžasná chvíle, kdy mnozí další povstali a začali se modlit a činit pokání, a bylo zjevné, jak s pokáním a voláním k Bohu přišlo do těch lidí uvolnění a změna. Viděli jsme, jak Bůh začal prolamovat zdi a bariéry, a zdálo se, že to je teprve začátek, jako by Bůh začínal odebírat teprve ty svrchní slupky.

Dál jsem o tom přemýšlel a ptal jsem se: „Bože, co jsou věci, kterých si nejsem vědom a které mohou být kamenem úrazu mým bratřím, to, kým nebo čím jsem? Protože i kapka toho dědictví poskvrní můj chrám. Začal jsem uvažovat o dědičné přirozenosti a o duchu pýchy. Začal jsem se Boha dotazovat víc, o okolnostech a situacích, kde se pýcha projevuje. A jednoho dne... Ó Bože, pomoz nám! Jednoho dne, když jsem byl před Bohem a mluvil jsem s Ním, v běhu událostí mi Bůh řekl: „Jsi tělesný.“ „Tělesný?“ Už se vám někdy stalo, že jste si chrstli studenou vodou do obličeje? Bylo to jako voda, která mi vychrstla do obličeje, a musím říct, že se mi to zpočátku moc nelíbilo. Bůh mi řekl: „Copak nejste tělesní, když jsou mezi vámi spory?“ Šel jsem si to do Božího Slova, do 3. kapitoly 1. Korintským³ ověřit. A Bůh mi začal mluvit, že ve

---

³ 1. Korintským 3:3 – „Ještě zajisté tělesní jste. Poněvadžť jest mezi vámi nenávisť, svárové a různice, zdaž ještě tělesní nejste? a tak podle člověka chodíte.“

mně chce určité věci změnit. Víte, často čekáme, až se změní ti okolo nás. Jenže změna musí nejprve začít uvnitř nás.

Když jsem přemítal o tělesnosti a pýše, první biblická postava, která mi přišla na mysl, byl Nabuchodonozor. Nabuchodonozor byl babylonský král, který vládl železnou pěstí. Třikrát se velmi konkrétně a jasně setkal s Bohem. V prvních dvou případech ho Bůh pokořil. První situace byla s Danielem a snem, který Nabuchodonozora tolik trápil.⁴ Bůh mu ten sen skrze svého služebníka Daniela připomněl a vyložil a Nabuchodonozor začal Boha chválit, protože jediný Bůh v nebi mu dokázal zjevit sen, který měl. Žádný z jeho čarodějů, mágů a vykladačů to nedokázal.

Mysleli byste, že se z toho musel poučit. Ale pak přišla záležitost na planině Dura se Sidrachem, Mizachem a Abdenágem, když byl vztyčen zlatý obraz, kterému se všichni měli klanět.⁵ Vzniklo pozdvižení, protože ti tři mládenci se nechtěli poklonit. Když je Nabuchodonozor nechal uvrhnout do ohnivé pece, nejenže viděl, že se jim nic nestalo, ale viděl tam s nimi čtvrtého muže, který vypadal jako Boží syn. Řekli byste si: „Tak na podruhé se už opravdu musel něco naučit, něco pochopit.“ Potřetí mu Bůh dává sen⁶: Veliký strom, který vyrůstal až do nebe, a v jeho koruně bylo spousta nebeských ptáků. Najednou přišel hlas z nebe, který říkal: „Poraz ten strom, dokud nepomine sedm let.“ Trošku to parafrázuji. Zavolal Daniela, který mu sen vyložil. A přesto toto Boží navštívení znovu opustilo jeho paměť. Jednoho dne se procházel ve svém paláci a říkal: „Není to nádherný palác, který jsem vybudoval, mé království?“ V tu chvíli promluvil hlas z nebe, přesně jako ve snu. Že jeho království od něj bude odňato a následujících sedm let bude jako zvíře v polích.

To byl Nabuchodonozor. Hříšník. Ale máme dalšího Božího služebníka v Božím Slově, muže jménem Job. Bible říká, že Job byl dokonalý muž, spravedlivý na všech svých cestách, který miloval dobré a zdržel se, stáhl se od zlého. Job měl takovou povahu a charakter, že ďábel sám přišel před Boha a stěžoval si něj. Bůh řekl: „Viděl jsi mého služebníka Joba, který je dokonalý ve všech svých cestách, který miluje dobré a vzdal se zlého?“ A ďábel říká: „Pochopitelně, zaopatřil jsi ho vším dobrým a ochraňuješ ho a staráš se o něj, není divu, že tě miluje.“ A tak Bůh

---

⁴ Daniel 2

⁵ Daniel 3

⁶ Daniel 4

dopustil, aby Job byl prozkoušen. Na Jobově knize je zvláštní jedna věc; že odhaluje Jobovu slabost. Boží Slovo říká, že všechny tyto okolnosti a situace ho nepříměly učinit jednu věc.

Příběh o Jobovi a jeho třech přátelích známe. Měli pocit, že moc dobře vědí, proč se Job dostal do situace, ve které byl: „Ve tvém životě je hřích.“ Mnoho kapitol je věnováno tomu, jak Job odpovídá a mluví o tom, jak dělal samé dobré věci, a najednou na něj přišlo neštěstí. Pojdme si Joba otevřít, rád bych vám ukázal pár veršů. Když tři Jobovi přátelé skončili svou řeč, začal mluvit čtvrtý, jménem Elihu. Celou dobu, když mluvili ti tři přátelé, Elihu mlčel. Ale Boží slovo v něm bublalo, až už ho nemohl udržet. Job, 32. kapitola, první dva verše: *„A když přestali ti tři muži odpovídati Jobovi, proto že se spravedlivý sobě zdál, tedy rozpáliv se hněvem Elihu, syn Barachele Buzitského z rodu Syrského, na Joba, rozhněval se, proto že spravedlivější pravil býti duši svou nad Boha.“*

A pak 12. verš 33. kapitoly, Elihu odpovídá Jobovi: *„Aj, tím nejsi spravedliv, odpovídám tobě, nebo větší jest Bůh nežli člověk. Oč se s ním neshodneš? Žeť všech svých věcí nezjevuje? Ano, jednou mluví Bůh silný, i dvakrát, a nešetří toho člověk. Skrze sny u vidění nočním, když připadá hluboký sen na lidi ve spaní na ložci. Tehdáž odkrývá ucho lidem, a čemu je učí, to zpečetuje. Aby odtrhl člověka od skutku zlého, a pýchu od muže vzdálil.“*

Když domluvil Elihu, začal k Jobovi mluvit Bůh. Když jsem toto četl a přemýšlel nad tím, ptal jsem se: „Bože, po čem jdeš v mém životě, co to je?“ Uprostřed toho, co Bůh dělal mezi námi v našem shromáždění, Bůh pokračoval v lámání všech těch bariér, všech prostorů pro svár. Uvědomovali jsme si, že jsme nepracovali spolu tak, jak bychom měli. Víte, neznamenal to, že bychom najednou dospěli k dokonalé shodě našich myslí, ale Bůh jednal s našimi srdci. Říkal jsem si: Bože, jak mám fungovat v tom smluvním vztahu se svými bratry a sestrami? Jeden bratr mi jednou řekl, že problém, který se projevuje mezi bratřími, v celém Božím lidu, je, že nechodíme v povaze Beránkově. Přemýšlel jsem nad tím a uvědomil jsem si, že nedosahuji charakteru, povahy Beránka. Ale Bůh chce, abych chodil v povaze Beránka. A tak když jsem četl o Jobovi, Bůh ke mně přišel stejně, jako přišel k Jobovi. Dovolte mi přečíst 38. kapitolu, první tři verše: *„Tedy odpověděl Hospodin Jobovi z vichru, a řekl: Kdož jest to, jenž zatemňuje radu řečmi neumělými? Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati budu, oznam mi.“* Tady se píše, že Bůh

odpověděl Jobovi, ale padl na mě Duch Boží a já jsem četl: Bůh odpověděl Georgovi: „Georgi, *kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum. Kdo rozměřil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni? Na čem podstavkové její upevnění jsou? Aneb kdo založil úhelný kámen její,*“ Jobe? Georgi? „*když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží?*“

Byl jsem tam s Bohem u toho? Viděl jsem všechno, co Bůh viděl ze svého úhlu pohledu? Pomáhal jsem Mu snad s tím, jak ustanovoval zemi? Přišel snad ke mně a ptal se mě na můj názor? Od 16. verše: „Georgi, *přišel-lis až k hlubinám mořským? A u vnitřnosti propasti chodil-lis? Jsou-li tobě zjeveny brány smrti? A brány stínu smrti viděl-lis? Georgi, shlédl-lis širokosti země? Oznam, jestliže ji znáš všecku.*“

Víte, během těch 6000 let se člověku pomalu ani nepodařilo prochodit zemský povrch. „Georgi, víš, co vím já?“ Bůh je schopný vám říct všechny věci jedné knihy v okamžiku. „*Která jest cesta k obydlí světla, a které místo temnotí, že bys je pojal v meze jeho, poněvadž bys srozumíval stezkám domu jeho? Georgi, věděl-lis tehdáž, že jsi měl se naroditi, a počet dnů tvých jak veliký býti má?*“ Když jsem byl zrozen při stvoření světa, věděl jsem tehdy, že mám být zplozen? Anebo víš, jak velký je počet tvých dnů? Jako Nabuchodonozor: „Jak jsem veliký, podívejte se na ten palác!“ Verš 34: „Georgi, *můžeš-li pozdvihnouti k oblaku hlasu svého, aby hojnost vod přikryla tebe? Ty-liž vypustíš blýskání, aby vycházela? Zdaliž řeknou tobě: Aj ted' jsme?*“

Víte, Bůh mě spasil skrze blesk. Ale zcela jistě jsem to nebyl já, kdo řekl tomu blesku: „Jdi odsud sem!“ Dokážete to vy? Kdo z vás? Bůh promluvil k Jobovi a Bůh mluví k nám. Povaha Beránka. Díval jsem se do Písma, kde se mluví o pýše, a Boží Slovo říká, že svár přichází pouze skrze pýchu. Když povstanu a začnu se přít se svým bratrem nebo sestrou nebo začnu prosazovat svoje způsoby a svoje věci, můžu vystoupit z vůle a povahy Beránkovy. Když jsme na tom shromáždění činili pokání, jedna z věcí, z nichž nás Bůh usvědčoval, se týkala toho, že vám Bůh dá nějaký projekt, a vy potom svým vlastním způsobem začnete prosazovat to, co věříte, že Bůh říká. Můžete mít pravdu, a přesto se mýlit. Je rozdíl v tom **mít** pravdu a **jednat** v pravdě.

Bůh chtěl Joba vyučit a dát mu porozumění. Víím, že mě Bůh chtěl naučit nějaký princip. Měl jsem pocit, že dělám dobrou práci. Myslel

jsem si, že pracuji ke dni, kdy Bůh řekne: „Dobře jsi učinil, můj věrný služebníku.“ To by bylo něco, kdyby se mohli studenti známkovat sami, místo aby je známkovali učitelé! Mám pocit, že by si studenti často dali lepší známku, než jim dává učitel. Zjistil jsem, že je to děsivá myšlenka. Protože kdybych začal chodit v tom, že na sebe budu pohlížet já sám, místo toho, abych nechal Boha, aby na mě pohlížel, budu mít problém. Pochopil jsem, že potřebuji víc jednat v Božím charakteru, v charakteru Beránka.

Přečtu ještě pár veršů z Jobova příběhu a potom se podíváme do Nového zákona. Když Bůh dokončil rozhovor s Jobem, Job mu odpověděl (34. verš ve 39. kapitole): „*Aj, chaternýj' jsem, což bych odpovídal tobě? Ruku svou kladu na ústa svá.*“ A tak Bůh mluví dál s Jobem: „*Přepaš nyní jako muž bedra svá a nač se tebe tázati budu, oznam mi. Zdaliž pak i soud můj zrušiti chceš? Což mne odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil?*“ Je to 40. kapitola, verš 2 a 3, v angličtině 7 a 8. A tak Bůh mluvil dál s Jobem. Poslední, 42. kapitola, je o Jobově pokání. Prvních šest veršů: „*Tedy odpovídaje Job Hospodinu, řekl: Vím, že všechno můžeš, a že nemůže překaženo býti tvému myšlení. Kdo jest to ten, ptáš se, ješto zatemňuje radu Boží tak hloupě? Protož přiznávám se, že jsem tomu nerozuměl. Divnějšít' jsou ty věci nad mou stižitelnost, aniž jich mohu poznati. Vyslychejž, prosím, když bych koli mluvil; když bych se tebe tázal, oznamuj mi. Tolikoť jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí. Pročež mrzí mne to, a želim toho v prachu a v popele.*“

Když se mnou Bůh takto jednal, měli jsme jedno staršovstvo a probírali věci, o kterých tady mluvíme. Jeden bratr přišel a žádal o modlitbu. Ptal jsem se sám sebe: Jak moc miluji svoje bratry a svoje sestry? Jsem ochotný s nimi jít míli? Dvě? Jsem schopen jim odpustit? Třikrát? Sedmkrát? Ježíš říká: „Když k tobě přijde bratr a žádá tě o odpuštění, odpusť. A když k tobě přijde sedmkrát za den, stejně mu odpusť.“⁷ Někdy toho máme dost, už když je to dvakrát, třikrát. Ale to se možná vás netýká, to je jenom můj případ.

Hovořím o povaze Beránkově. Filipenským 2. kapitola, pátý verš: „*Budiž tedy tatáž mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši. Kterýž jsa*

---

⁷ Lukáš 17:3-4 – „Šetřte se. Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, potresci ho, a bude-liť toho želeti, odpusť mu. A byť pak sedmkrát za den zhřešil proti tobě, a sedmkrát za den obrátil se k tobě, řka: Žel mi toho, odpusť mu.“

v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ale sebe samého zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn a v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to smrti kříže.“ Jedna věc mě vždycky udiví. Možná bych se tomu neměl divit, ale je to něco, co Bůh dělá uprostřed soužení. Myslím teď na příběh Corrie ten Boom. Nevěděli, co v nich je, dokud nebyli v plné míře vyzkoušeni. Je zvláštní, že ze dvou sester jednu Bůh zachoval, aby vydala svědectví o tom, co se stalo. Zachoval tu, která se skrze to všechno naučila lekci, kterou její sestra zvládla už předtím. Znáte všichni příběh Corrie ten Boom? Zvedněte ruku, ať vím. Drtivá většina z vás ten příběh zná. Sestra jí říkala: „Corrie, miluj, nesmíš nenávidět. Modli se za ty, kteří tě zneužívají.“

Víte, bratří, nic nezastaví Boží lid, pokud budeme v Něm jednotní. Všimněte si, že jsem neřekl jednotní jeden s druhým, ale řekl jsem, že jsme sjednoceni v Něm. Protože když se já sjednotím s Bohem a vydám se Mu, mohu se sjednotit nebo mít lepší vztah se svými bratry a sestrami. První Janova 1. kapitola, 6.-8. verš: *„Díme-li, že s ním obecenství máme, a ve tmě chodíme, lžeme, a nečiníme pravdy. Pakli chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.*“ Bratří, *„pakli díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není“*. Jenom pro jistotu, abyste si nemysleli, že dneska rýpeme do Němců – pokud tady sedíte a říkáte si „chudáci Němci“, tak jste to celé nepochopili. Pýcha není jenom mezi Němci. Pevná vůle a schopnost dominovat. Češi, řekněte mi své. Bratří Češi, řekněte mi, máte v sobě historicky věci jako je pýcha nebo chuť dominovat? Bratří z Nigerie, tady bratře Bomo, jsou lidé v Nigérii poddaní, jemní a sjednocení lidé? Mám pocit, že každý kmen si o sobě myslí, že je lepší než ten druhý. Víte, USA tvoří 50 států. V každém státě jsou pyšní na svůj stát. Stát Missouri je takový ten stát „ukážte mě“; Texas říká: *Není lepší stát než Texas!* New York hlásá svými věžemi: *My jsme nejlepší a nejvyšší!* Od největší až po tu nejmenší zemičku, všude to najdete. Jsem si jist, že jsou menší země než Lucembursko, které má zhruba 65 000 obyvatel. Maličkový stát. Jedna velká rodina.

Miluji svou matku a svého otce. Ale Herrigova rodina je opravdu pyšná na to, že jsou Herrigovci. Přišel jsem ještě na jednu věc ohledně svého dědictví. Můj otec byl silná osobnost, byl silný fyzicky i mentálně. Moje matka byla v podstatě úplně opačného ražení, přestože byla Němka.

Neustále čekala na mého otce, ale byly okamžiky, kdy jsem viděl, jak je to těžké, že jí docházejí síly. V naší rodině se říkalo, že jsem spíš po mamince než po tátovi. Opravdu, zdá se, že tátovi nejsem tolik podobný, přestože i po něm jsem něco zdědil, podobně jako po mamince. Nebyl jsem tak demonstrativní jako můj otec, přesto mi přišlo zjevení, které mi ukázalo, že i když lidé tvrdí, že jsem spíš po mamince, a i když měli moji matku rádi, nic to nemění na tom, že byla Němka. Najednou jsem pochopil, jak daleko ještě i já sám musím ujít, abych byl jako On. „Stvoř ve mně čisté srdce, obnov ve mně pravého ducha.“⁸

Nechápu to, ale jsem přesvědčený, že posledních pár měsíců při mně byla Boží milost. Částečně to bylo proto, že jsem se Boha ptal: „Bože, co jsou věci, o kterých nevím?“ Víte, to není, jako když jdete honit divoké husy. Ale když se Boha opravdu upřímně doptáváte... David v Žalmech říkal: „Pane, zdržuj mě od nevědomých hříchů.“⁹

A tak když jsem se díval na naše vztahy... Bůh nás jistě chce sjednotit. Ale nejdřív to začíná ve vás, a když budete čekat na osobu, se kterou jste ve vztahu, se kterou máte obecenství... Víte, jim to může přijít kdykoliv, může se jim to stát, ale dokud se vaše oko dívá na někoho jiného než na sebe sama, nikdy toho nedocílíte. Z čeho máme činit pokání? Z nás. Z našeho dědictví. Bůh povolal Abrahama a řekl: „Vyjdi, Abrahame, z domu svého otce, ze svého dědictví, ze své země.“¹⁰ V duchu Bůh nevidí Ukrajince, Maďary, Čechy, Slováky, Moraváky, Íránce, Filipínce, Američany, vidí Boží lid. A očekává, že Boží lid bude Božím lidem ve všech skutcích a ve všech způsobech. Bratře Burte, jsem vděčný za slovo, které jsi nedávno mluvil o tom, že církev ztratila svoje zacílení. Protože Bůh skutečně chce, abychom dělali Jeho práci. Ale dokud nechodíme v Božím Duchu, tak jak bratr duCille včera mluvil o chůzi v Duchu, o vztahu krve, o smlouvě, všechny skutky, které děláme, jsou pouze dřevo, sláma a strniště. Boží Slovo (Řím 8:14) říká: „*Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“ Bůh nás

---

⁸ Žalm 51:12 – „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.“

⁹ Žalm 19:13-14 – „Ale poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných očisť mne. I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali, a tehdy dokonalý budu, a očištěný od přestoupení velikého.“

¹⁰ Genesis 12:1 – „Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě.“

povede a ukáže nám, co máme dělat. Chce, abychom šli a natahovali se k lidem ve světě. Ale pokud to děláme jenom jako skutky, ne pod vedením Božího Ducha, aniž bychom měli realitu Ježíše Krista ve svých srdcích, nemá to význam, nic to neznamena. Tolik církví venku rozdává letáky. Nemám nic proti letákům, mám letáky rád. Ale chci, aby mě v tom rozdávání letáků vedl Bůh. Nemyslím tím, že budu sedět na židli a čekat, až Bůh ke mně promluví a řekne: „Georgi, už jdi!“ Ale pokud je můj vztah s Kristem správný, Bůh bude moci plynout skrze moji nádoby a dotknout se jiné nádoby. Znáte příběh v knize Skutků o Petrovi a Janovi, když se šli do chrámu modlit. Je o tom i písnička, kterou děti rády zpívají, já ji mám také rád:

Petr a Jan se šli modlit a potkali cestou chromého.

Ten je prosil o almužnu a tohle mu Petr řekl:

„Stříbro a zlato nemám, však, co mám, to ti chci dát.

Ve jménu Ježíše Nazaretského dej ruku, povstaň a chod!“

Musíte mít to bohatství, abyste ho mohli někomu dalšímu předat. Nemůžete se s někým podělit o spasení, pokud jste ho sami nezakusili. Nemůžete dát vysvobození, pokud jste sami vysvobození nepřijali. Musíme být svobodní a volní od bloků, od věcí, které nám brání. A musíme Božímu Duchu dopustit, aby skrze nás plynul.

Bůh jednal s určitými oblastmi v mém životě a věřím, že chce s těmi oblastmi jednat také ve vašich životech, protože jsem součástí církve Kristovy a vy jste také součástí Kristovy církve pouze skrze krev Krista. „*Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.*“ (1Jan 1:7) Kristova krev nás očišťuje od každého hříchu. Potřebujeme být osvobozeni, bratří, potřebujeme být očištěni krví Kristovou. Pokud dopustíme zranění a urážky a věci, které jsou kamenem úrazu, zavíráme dveře vztahu s bratry a sestrami. Pamatujte, že pouze skrze pýchu přichází svár. (Př 13:10)

Vzpomínám na jednu konferenci, kterou jsme měli před lety. Viděl jsem tam Božího služebníka, který s někým mluvil (nevím, co bylo s tím člověkem v nepořádku, byl to bratr v Kristu), a najednou začal toho člověka slovně napadat. Viděl jsem, jak na to ten bratr vůbec nereagoval. Vzal to jako Ježíš, nereagoval na to. Vzal to na sebe jako Ježíš. Já jsem to tehdy tak neuměl, a tak jsem se ho potom na to zeptal. Říkám mu:

„Bratře, viděl jsem, jak tě ten druhý napadl, jak na něj přišel nějaký duch a vyloženě se na tebe obořil. Žasnu nad tím, jak se ti podařilo s tím naložit, nenechat se tím nějak rozhodit.“ A ten bratr mi řekl: „Bratře Georgi, bylo to jako voda, která steče po mastném kachním peří.“ Víte, proč voda stéká po zádech kachny? Kachny se totiž mažou, mají mazovou žlázu, a vlastně si peří impregnují olejem.

Vím, že můžeme být jako Ježíš, když budeme naplněni Jeho Duchem svatým. Ale stejně tak vím, že musím činit pokání, že se musím zbavit věcí, které se mě tak lehce přichytí. Protože musíme běžet běh, který je před námi, a přitom se dívat na Ježíše, na vůdce a dokonavatele naší víry.¹¹ Věřím, že Bůh chce přinést vysvobození a uzdravení do životů lidí, do vztahů manželů a manželek, do domovů a také do celých shromáždění. A když se pokoříme, když Boha poprosíme, aby odňal každý kousek lidství, Bůh to udělá. Vím, že mi Bůh říkal, že jsem tělesný. Otázka zní: Je i ve vás nějaká tělesnost? Pokud to s Bohem myslíme vážně a budeme se Ho ptát a opravdu od Něj budeme chtít slyšet, ukáže nám, z čeho máme činit pokání.

Skončím citací z Joba. Když Job činil pokání, Bůh mu požehnal. Víte, Bůh s Jobem naložil velmi tvrdě, protože ho miloval. A mějme na paměti tři Jobovy přátele. Moc dobrého Jobovi nepřinesli, moc mu nepomohli. Přečtu ještě pár veršů a pak skončím. Ve 42. kapitole Joba v osmém verši, po tom, co činil pokání, se píše: „*Protož nyní vezměte sobě sedm volků, a sedm skopců, a jděte k služebníkmu mému Jobovi, abyste dali obětovati obět za sebe, a služebník můj Job, aby se modlil za vás. Nebo jistě obličej jeho přijmu, abych neučinil s vámi podlé bláznovství vašeho; nebo nemluvili jste toho, což pravého jest, o mně, tak jako služebník můj Job.*“ Víte, bratří, pamatujte si, my jsme vždycky vykazatelní a odpovědní nejprve Bohu. Můžete mít z 99,9 % pravdu, a přesto se mýlit. Bůh s těmi věcmi naložil správným způsobem a poté, co jednal s Jobem a volal ho k odpovědnosti, přišel za těmi třemi přáteli, nenechal je na pokoji a řekl jim: „Tak a teď se seberete a půjdete za Jobem a budete obětovat a on se za vás bude modlit, abyste nezahynuli pro své bláznovství.“ Dovedete si představit, jakým způsobem museli přijít před Joba? A 10. verš: „*Navrátil také Hospodin to, což odjato bylo Jobovi, když se modlil za přátele své, tak že což měl Job, rozmnožil to*

---

¹¹ Židům 12:2 – „Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.“

Hospodin dvénásobně.“ Když se modlil za své přátele. Bůh ke mně promluvil a řekl mi, že se musím modlit za své bratry a sestry a musím se za ně modlit se srdcem Ježíše Krista. Ne modlit se a říkat to, co si myslím, že potřebují, ale poslouchat Božího Ducha, jak za ně dává přimlouvat.

Poslední věc, kterou chci říct, je, že pokání má svou odměnu. Víte, Bůh odměnil Joba přirozeně, ale jsou poklady v duchu, které jsou nesrovnatelné s poklady na zemi. Neboť Boží království není pokrm ani nápoj, ale spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém (Řím 14:17). Tak to je, v Duchu svatém. Chvála Pánu. Bůh vám požehnej, bratří. Bůh vám požehnej.